

Η Μνημόνευση του Επισκόπου στην Θεία Ευχαριστία

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Γράφει ο π. Κωνσταντίνος Παπανάτσιος

Εφημέριος του Ιερού Ναού Γενεθλίου Τιμίου Προδρόμου

Μετά την μνημόνευση “των ζώντων και πάντων των κεκοιμημένων επ’ ελπίδι αναστάσεως ζωής αιώνιου” κατά την ώρα της Θείας Ευχαριστίας, ο λειτουργός ιερέας ως εκπρόσωπος του εκκλησιάσματος, μνημονεύει το όνομα του Αρχιερέως Μητροπολίτου της Μητροπόλεως, και λέει “Ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...το ὄνομα του οικείου Μητροπολίτου...) ὃν χάρισαι ταῖς ἁγίαις σου Ἐκκλησίαις ἐν εἰρήνῃ, σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ μακροημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας”.

Η μνημόνευση του ονόματος του οικείου Αρχιεπισκόπου, και ειδικά κατά την Θεία Ευχαριστία, έχει πάρα πολύ μεγάλη και σπουδαία, πνευματική και θεολογική σημασία, έχει την Μέγιστη σημασία, την οποία δυστυχώς, οι περισσότεροι Χριστιανοί αγνοούν, γι’ αυτό και επιβάλλεται να αναφέρουμε δύο λόγια προς πνευματική ωφέλεια και οικοδομή.

Picture

Γιατί λοιπόν ως εκκλησίασμα, κλήρος και λαός, έχουμε χρέος να μνημονεύουμε τον Μητροπολίτη μας κατά την ώρα των Ιερών Μυστηρίων και κυρίως κατά την Θεία Ευχαριστία;

Ας αναφέρουμε ένα παράδειγμα. Όποια ακριβώς σημασία έχει ένας πατέρας μέσα στην οικογένειά του, όσον αφορά την αγωγή των τέκνων του, το ήθος της συζύγου του, και κυρίως την ενότητα της οικογένειάς του, ακριβώς αυτήν την αναλογία, έχει και ο Επίσκοπος, ο Μητροπολίτης στην Μητρόπολη του. Αυτός είναι ο πνευματικός πατέρας της επικράτειας της Μητροπόλεως. Όσα άσχημα γεγονότα, όσα δεινά, από την αναρχία μέχρι την πατροκτονία, και την ορφάνια, συμβαίνουν στην οικογένεια, και από την αδιαφορία, την ανυπακοή, τις ύβρεις, μέχρι και την άρνηση του παιδιού, ή των παιδιών προς τον πατέρα τους, αυτά ακριβώς συμβαίνουν (πνευματικά) με την έλλειψη, ή την άρνηση και την ανυπακοή ακόμη, προς τον πνευματικό μας πατέρα τον Μητροπολίτη μας.

Πόσα κακά να απαριθμήσουμε; Το πρώτο κακό, είναι ότι χάνεται η ενότητα της εκκλησίας, η οποία ενότητα είναι θα λέγαμε, η ψυχή της εκκλησίας. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός πραγματοποίησε περί της ενότητας στην εκκλησία, την Αρχιερατική προσευχή Του προς τον Πατέρα Του: “ίνα πάντες εν ώσιν”. Χωρίς την ενότητα στην εκκλησία μας, αρχίζει η αναρχία και η πολυαρχία, όπως συμβαίνει με το σκορποχώρι των αιρετικών πεντηκοστιανών, των προτεσταντών, οι οποίοι επειδή δεν έχουν ιεροσύνη, μαζεύονται ανά δύο ή τρεις, δημιουργούν σύλλογο και τον ονομάζουν εκκλησία, βάζοντας και ένα κοσμικό τον οποίον ονομάζουν ποιμένα. Αυτό επιθυμούμε άραγε, για την Ορθόδοξη Εκκλησία μας; Μη γένοιτο!

Επίσης κάτι που θα πρέπει να τονίσουμε, είναι, ότι, ο Ιερέας λειτουργεί εξ ονόματος του Επισκόπου. Στα πρώτα χρόνια της εκκλησίας, πρέπει να πούμε, ότι, επειδή ήταν λίγοι οι χριστιανοί, η Θεία Λειτουργία τελούνταν μόνον από τον Επίσκοπο. Όταν μετέπειτα αυξήθηκε ο αριθμός των χριστιανών, παραχωρήθηκε η δυνατότητα, να τελούν και οι πρεσβύτεροι την Θεία Λειτουργία, χωρίς την παρουσία του Επισκόπου, αλλά μνημονεύοντας το όνομα του Επισκόπου. Διότι, αγαπητοί μου Χριστιανοί, χωρίς Επίσκοπο δεν έχουμε εκκλησία, δεν έχουμε Θεία Ευχαριστία, δεν έχουμε αγιασμό.

Όμως, η Ιεροσύνη των Ιερέων και των Διακόνων, μπορεί μεν να πηγάζει από τον Ιησού Χριστό, τον Μέγα Αρχιερέα, όμως, χορηγείται υπό του Αγίου Πνεύματος, στους διαδόχους των Αγίων Αποστόλων, στους Αρχιερείς μας. Και μέσω των Αρχιερέων, στους Ιερείς και στους Διακόνους της εκκλησίας μας, δια του μυστηρίου της Χειροτονίας. Συνεπώς, χωρίς τον Επίσκοπο, δεν έχουμε την δυνατότητα να έχουμε την εγκυρότητα της Ιεροσύνης των ιερέων μας, των διακόνων μας, άρα και των Ιερών Μυστηρίων και του Αγιασμού, όπως βέβαια, και

την Αρχιεροσύνη των Επισκόπων την εξασφαλίζει η Ιερά Σύνοδος. Έτσι, λοιπόν, η εκκλησία προστατεύεται από τους ψευδοεπισκόπους και τους ψευδοϊερείς.

Έτσι λοιπόν, μπορούμε να αντιληφθούμε, γιατί ο Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, μας νουθετεί λέγοντας: “Υποτασσόμενοι τω επισκόπῳ και τῷ πρεσβυτέρῳ, κατὰ πάντα ἥτε ἡγιασμένοι” (επιστολή Αγίου Ιγνατίου προς Εφεσίους). “Ὅθεν πρέπει ὑμῖν συντρέχειν τῇ τοῦ ἐπισκόπου γνώμῃ...” Σε άλλο σημείο λέει: “Ὅταν γὰρ τῷ ἐπισκόπῳ ὑποτάσσησθε ὡς Ἰησοῦ Χριστῷ...” (προς Τραλλιανούς). Αλλού λέει ο Θεοφόρος Πατήρ: “ὁ τιμῶν ἐπίσκοπον ὑπὸ Θεοῦ τετίμηται” (προς Σμυρναίους) και παρακάτω συνεχίζει: “Χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου οὔτε βαπτίζειν οὔτε ἀγάπην ποιεῖν” Και συνεχίζει ο Άγιος Ιγνάτιος περί επισκόπου να μας ομιλεῖ, λέγοντας: “Ὁ λάθρα ἐπισκόπου τι πράσων τῷ διαβόλῳ λατρεῖ”. Προσέξτε όλα αυτά τα σπουδαία λόγια αγαπητοί αδελφοί μου.

Επίσης, οφείλουμε να γνωρίζουμε, ὅτι, ὅταν δεν θέλουμε να υποταχθούμε στον Επίσκοπο, να κάνουμε υπακοή δηλαδή στον Επίσκοπο μας, ὄχι μόνον αγιασμό και ενότητα και ιεροσύνη δεν ἔχουμε, ἀλλὰ δεν ἔχουμε οὔτε αὐτήν τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἔχουμε τὸ σχίσμα και ἔπειτα τὴν αἵρεση. Ἐχουμε τὴν αἵρεση ἀγαπητοί μου Χριστιανοί. Ὁ Ἀρχιερέας, εἶναι θὰ λέγαμε, ὁ ἀγωγός... ὁ ἀγωγός τοῦ Νυμφίου τῆς ἐκκλησίας μας. Ὁ ἀγωγός που μας συνδέει με τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Και ὅπως διδάσκει κι ὁ Ἅγιος Κυπριανός: “Ἡ ἐκκλησία ἐν τῷ ἐπισκόπῳ και ὁ ἐπίσκοπος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ”... “κι ὁμῶς ὅτι ἀνιστά τὴν ἐκκλησία εἶναι ἡ Εὐχαριστία και ὁ Επίσκοπος”. Τὸ γεγονός, ὅτι, ἔχουμε τὴν δυνατότητα να λειτουργοῦμε σε ὁποιοδήποτε τρόπον, εφόσον ὁμῶς, ἔχουμε ἀντιμῆνσιο, τὸ ὁποῖο εἶναι ἐγκαινισμένο και καθαγιασμένο ἀπὸ τὸν Επίσκοπον, και μόνον αὐτό, φανερώνει τὴν ἀναγκαιότητα και τὴν δύναμη τοῦ Ἐπισκόπου.

Και ἀκριβῶς αὐτό. Τὸ ὅτι ἡ ἀναγκαιότητα ὑπαρξης τοῦ Ἐπισκόπου γιὰ τὴν ἐκκλησία, φαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι, στὴν προκειμένη μνημόνευση τοῦ Μητροπολίτου, ἡ ἐκκλησία εὐχεται, ὁ Θεός να διατηρήσει τὸν Επίσκοπο μας σε ὅλη τὴν ἐκκλησία, διότι, δεν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα να εἶναι ἀνεξάρτητος ὁ Επίσκοπος ἀπὸ τὴν Μία, Ἀγία, Καθολικὴ και Ἀποστολικὴ Ἐκκλησίαν. Και μάλιστα, να τὸν διατηρεῖ εἰρηνικόν, σῶον, ἀκέραιον στὴν ζωὴν τοῦ, υγιή, και προπάντων να τοῦ δίνει τὴν δύναμη, να ὀρθοτομεῖ, να κηρύττει τὸν λόγο ἀλήθειας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Ἀς γνωρίζουμε ὅτι “χωρὶς Ἱεροσύνη ἔχουμε οτιδήποτε ἄλλο, ἀλλὰ δεν ἔχουμε ἐκκλησίαν, δεν ἔχουμε Ἀγία Τράπεζα και Θεῖαν Εὐχαριστίαν”. Δεν ἔχουμε αγιασμό και ενότητα τῆς ἐκκλησίας μας. Γι’ αὐτό εὐχόμαστε “Ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν... ὃν χάρισαι ταῖς ἀγίαις σου Ἐκκλησίαις ἐν εἰρήνῃ, σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ μακροημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας”.

Δηλαδή: Πρώτα να θυμηθής, Κύριε, τον Αρχιεπίσκοπό μας... και να τον χαρίσεις στις Εκκλησίες σου ειρηνικό, ακέραιο, αξιοσέβαστο, υγιή, πολύχρονο και να διδάσκει ορθά το λόγο της αλήθειάς σου.

Και αμέσως μετά συμπληρώνει ο διάκονος για όλους του αδελφούς μας, τους γνωστούς και τους αγνώστους “Καὶ ὧν ἕκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει, καὶ πάντων καὶ πασῶν”. ΑΜΗΝ

“Ο λάθρα επισκόπου τι πράσσω τω διαβόλῳ λατρεύει”

“ο τιμῶν ἐπίσκοπον ὑπὸ Θεοῦ τετίμηται”